

[Aksel Larsen.]

lægger i sin deltagelse i den første brevveksling med Den tyske Forbundsrepublikks repræsentanter. . . .

Formanden: Der må ikke ryges i salen.

Aksel Larsen: Det er nemlig spørgsmålet om, hvorvidt man vil rejse yderligere krav eller ej. Det, der så interesserer mig, er: er man sikker på, at det forbehold, den danske regering har taget, er vandtæt? Er man sikker på, at det vil have gyldighed? Jeg går ud fra, at det må have gyldighed, når det går ud på i almindelighed at stille krav om krigsskadeserstatning fra Forbundsrepublikken Tyskland, men så er der spørgsmålet om, hvorvidt erstatning for det, man kalder immaterielle skader, også er dækket af dette forbehold. Det er formentlig ikke nok, at den danske regering har taget dette forbehold; mener den højtærede udenrigsminister, at Den tyske Forbundsrepublikks regering vil lægge den samme betydning i forbeholdet?

Endelig angående „landet Berlin“, „das Land Berlin“, er det fuldstændig rigtigt, at Berlin har en særlig status i Tyskland. Det er ikke en del af Forbundsrepublikken, det er formentlig en del af Den tyske demokratiske Republik, men med en særlig besættelsesstatus, og det er besættelsesmyndighederne, der i sidste instans er afgørende for, hvad der skal ske i Berlin. Men selv om man nu siger, at meningen med det hele er, at myndighederne i Vestberlin skal afgøre, om de ønsker at komme ind under denne overenskomst, så ændrer det ikke den kendsgerning, at man her bruger udtrykket „landet Berlin“ og, så vidt jeg forstår på udenrigsministeren, på en sådan måde, at det drejer sig om, hvorvidt de 3 vestberlinske besættelseszoner skal regnes for et særligt land i Den tyske Forbundsrepublik. Hvilken forklaring man end kan give, kan jeg ikke godkende, at Vestberlin skal betragtes som et land i den forstand, man på tysk bruger dette udtryk, og jeg finder ikke, at Danmark bør give nogen som helst godkendelse af denne betegnelse for de 3 berlinske besættelseszoner.

Jeg må erkende, at selv om denne overenskomsts tilblivelseshistorie er mildest talt usmagelig, når man tænker på den måde,

hvorpå forhandlingerne er blevet ført fra tysk side, og selv om overenskomsten langt fra er tilfredsstillende, ville jeg vel kunne overveje, om jeg ikke burde stemme for overenskomsten alligevel, af den simple grund, at jeg jo i hvert fald ønsker at være med til at afgøre, hvorledes pengene skal fordeles til de skadelidte, og af den grund har jeg ikke særlig stor lyst til at demonstrere ved at stemme imod godkendelse af overenskomsten og bagefter være med til at fordele pengene. Jeg kan imidlertid ikke stemme for overenskomsten, når jeg samtidig skal stemme for den brevveksling, der er knyttet til overenskomsten, og det skal jeg jo, eftersom forslaget til beslutning lyder således:

„Folketinget meddeler sit samtykke til ratifikation af den under 24. august 1959 i København undertegnede overenskomst med tilhørende brevvekslinger mellem Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland om ydelser til fordel for danske statsborgere, der har været ramt af national-socialistiske forfølgelsesforanstaltninger.“

Fordi forslaget til beslutning har fået en sådan udformning, er det i hvert fald umuligt for mig at stemme for det.

Udenrigsministeren (Krag): Jeg skal kun sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at der ingen mulighed eksisterede for, at disse forhandlinger med Tyskland kunne videreføres af de 8 lande i fællesskab. Muligheden var der ikke, og derefter måtte hvert land forhandle for sig, hvis man ønskede at forhandle.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 105 stemmer mod 4; 3 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Der vil nu blive givet udenrigsministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om vilkår for salg af jord i offentlig eje.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3689, fremsættelsen i tidenden sp. 5275).